

چگونه به «جنگ ابدی» در افغانستان پایان دهیم؟

عاقله‌هاست که تیم بایدن جامعه جهانی را به یک تعهد مالی بلندمدت نسبت به افغانستان سوق دهد

ترجمه

راه

گزارش ۲

راه آهن خواف-هرات؛ تحقق رویای ۵۰ ساله

آیا ۵۵۰۰ کیلومتر شبکه خط آهن داخلی تا سال ۲۰۲۷ ساخته می‌شود؟

یادداشت

چطور بمیرد آنکه دلش زنده شد به عشق!

رهورد زریاب رفت. او را دیروز به خاک سپردند و دوستانش با حیرت به قبری در تپه شهدای صالحین نگاه کردند که چطور توانست پدر آن همه قصه را در خود جای کند.

۳

(به‌بهانه روز جهانی کودک و تلویزیون)

زیان‌های تلویزیون را کوچک‌نپنداریم

افغانستان کشوری است که همراه ۱۹۲ کشور دیگر، پیمان‌نامه جهانی حقوق اطفال را امضا نموده است

با توجه به اهمیت دوران کودکی و با توجه به حساسیت‌های موجود در تامین و برآورده کردن نیازهای گسترده فردی، اجتماعی، روانی، بهداشتی و امنیتی کودکان، ۱۱ دسامبر به‌نام روز جهانی کودک و تلویزیون نام شده است، اما ریشه شکل‌گیری روز جهانی کودک از زمانی بود که با شعله‌ور شدن آتش جنگ جهانی دوم، میلیون‌ها کودک در سرتاسر جهان گرفتار رنج‌های بی‌پایان شدند.

۳

دغدغه نان و غریبی؛

هنرمندی که گلکار شد

هنوز از تخریب سینما چندی نگذشته که با مشاهده این عکس جایگاه و اهمیت هنر و هنرمند یک‌بار دیگر برایمان نشان داده شد. چه پول‌های گزافی که صرف سیاست شد و چه فقری که دامن هنر و فرهنگ را گرفته است! آیا با این تفاوت ویرانگر سیاست و هنر می‌توان فرهنگ ساخت؟ آیا به رشد فرهنگ و ارزش‌ها می‌توان امیدوار بود؟

۳

در آستانه ۱۰ سالگی راه مدنیّت

کار رسانه‌ی پرکشش (۱)

۳

خبرهای کوتاه

وزارت داخله: فردین امینی خودکشی کرده است

ملائی می‌نویسد، گوینده تلویزیون انعکاس در ننگرهار، با راننده‌اش از سوی افراد مسلح در شهر جلال‌آباد کشته شدند. به نقل از اطلاعاتی سایت «SITE Intelligence Group» گروه داعش مسولیت حمله بر ملائی می‌نویسد را به دوش گرفته است. در عین حال، سازمان آموزشی، علمی و فرهنگی ملل متحد (یونسکو) در واکنش به قتل ملائی می‌نویسد، با نشر خبرنامه‌ی گفت: «در حالی که ما روز حقوق بشر را گرامی می‌داریم، قتل ملائی می‌نویسد، خبرنگار و محمد طاهر همکار وی را محکوم می‌کنم.» این حمله، آشکارا خبرنگار را هدف گرفت که از حقوق زنان و آزادی بیان دفاع می‌کرد.

● راه مدنیّت: طارق آریز، سخنگوی وزارت داخله کشور گفته که بر اساس معلومات ابتدایی؛ فردین امینی، گوینده خبر تلویزیون خصوصی آریانا تیوز، خودکشی کرده است. آقای آریز، روز جمعه (۲۱ قوس) افزود که فردین امینی پیش از ظهر امروز در مربوطات شهرک «منشی میرغلام» از مربوطات ناحیه هفدهم شهر کابل با سنگ نوک‌تیز گردنش را بریده و سپس در شفاخانه جان داده است. سخنگوی وزارت داخله به نقل از مردم محل گفت که فردین در تلفون صحبت می‌کرده و سپس از موتر پایین شده و به طرف کوه دویده است. وی بیان کرد که فردین امینی، با یک عراده موتر نوع کرولا به این شهرک رفته بود.

این نهاد افزوده که مصوبیت خبرنگاران را از طریق افزایش آگاهی جهانی، ظرفیت‌سازی و طیف وسیعی از اقدامات، به‌ویژه در چارچوب برنامه عملی ملل متحد درباره مصوبیت خبرنگاران، ارتقا می‌دهد. هم‌چنین روز گذشته الین بلک، سفیر انگلستان در کابل، ترور ملائی می‌نویسد را محکوم کرد و گفت: «ما باید برای حمایت از آزادی مطبوعات متحد می‌شویم، قتل آن‌ها باید بررسی شود و اقاتلان آن‌ها برای این عمل شرور به عدالت روبرو شوند. این در حالی است که در کم‌تر از یک ماه دست‌کم سه خبرنگار در رویدادهای جداگانه کشته شده‌اند. در تاریخ (۲۲ عقرب) الیاس داعی، خبرنگار محلی رادیو آزادی، در ولایت هلمند، در یک انفجار کشته شد. در تاریخ (۱۷ عقرب) یما سیاوش، مجری سابق تلویزیون خصوصی «طلوع نیوز»، نیز در انفجاری در شهر کابل کشته شد. طبق آمار، افغانستان یکی از خطرناک‌ترین کشورها برای خبرنگاران محسوب می‌شود.

نظام آینده جزئیات نداد، اما حکومت روی بقای نظام جمهوری و طالبان هم‌چنان روی نظام امارت تأکید دارند. در عین حال، منابع آگاه از مذاکرات دوجبه‌به‌رسانه‌ها خبر داده است که هیات‌های مذاکره‌کننده صلح فهرست‌های موضوعات پیشنهادی‌شان را برای پیش‌پرد بحث با یک‌دیگر تبادل کرده‌اند. طبق این فهرست، نظام سیاسی که طالبان برای آینده افغانستان پیشنهاد کرده‌اند، یک «نظام اسلامی» و بدون پیشوند یا پسوند «جمهوری/دموکراتیک» است. گروه طالبان هم‌چنان خواستار تشکیل «شورای سراسری عالمان دین اسلام» در کشور شدند. این منبع می‌گوید که پیشنهاد طالبان در مورد نظام آموزش و پرورش تحت عنوان «معارف اسلامی» ذکر شده است. هم‌چنین در این طرزالعمل آمده که در صورت عدم توافق تیم‌های مذاکره‌کننده بر سر موضوع، این موضوع باید توسط کمیته مشترکی حل گردد. بر اساس گزارش‌ها در مورد نهایی‌سازی طرزالعمل مذاکره‌کننده سه‌کتاب در نظر گرفته شده و متن مورد فیصله باید در پایان هر نشست از سوی هر تیم گفتگوهای صلح مورد تأیید قرار گیرد. در پیوند به معلوماتی که با رسانه‌ها شریک ساخته می‌شود، باید هر دو طرف توافق داشته باشند و از اظهار نظر غیرمسلحانه نیز باید جلوگیری صورت گیرد. این در حالی است که گفتگوهای «صلح بین‌افغانی» به تاریخ (۲۲ اسبیله) سال جاری در دوحه، مرکز قطر آغاز شد و بحث‌ها در مورد نهایی‌سازی طرزالعمل کاری نزدیک به سه‌ماه طول کشید و سرانجام به تاریخ (۱۲ قوس) هر دو طرف اعلام کردند که روی ۲۱ ماده طرزالعمل به توافق رسیده‌اند و گفتگوها روی آجندا را آغاز می‌کنند.

حکومت در واکنش به گفته‌های ملا برادر: برنامه‌های طالبان برای اقتصاد، آموزش و فرهنگ چیست؟

● راه مدنیّت: فاطمه مورچل، معاون سخنگوی ریاست جمهوری در واکنش به گفته‌های ملا برادر، معاون سیاسی طالبان در صفحه توییتر خود نوشته که طالبان می‌گویند نظام آینده افغانستان باید اسلامی باشد، اما باید از گروه طالبان پرسیده شود که برنامه‌های آن‌ها برای اقتصاد، آموزش و فرهنگ افغانستان چیست؟

خاتم مورچل تصریح کرد: «این بدان معناست که فقط آن‌ها مسلمان (طالبان) هستند و ما کافر هستیم و سیستم فعلی کشور نیز غیراسلامی است.» ملا برادر، معاون سیاسی طالبان در این اواخر گفته که مسولیت‌های نظام آینده، حفظ روابط عمومی، حمایت از حقوق زنان و رسانه‌ها بر اساس اسلام و حفظ روابط خوب با همه کشورها خواهد بود.

ملا برادر افزود که حکومت افغانستان باید فرآیند بوده، حمایت از امکانات عمومی و حقوق زنان بر اساس اسلام باشد و آزادی بیان نباید خلاف اسلام و منافع ملی باشد. به گفته ملا برادر، جلوگیری از کشت و قاچاق مواد مخدر، روابط خوب با همسایگان و جهان هم‌چنین ادامه‌دهنده کتب‌های جهانی از ویژگی‌های برجسته نظام آینده خواهد بود. این گفته‌ها در حالی مطرح می‌شود که حمدالله محب، مشاور شورای امنیت ملی کشور، در تاریخ (۱۵ قوس) در نشستی تحت نام «حل منازعات آسیای میانه» که در بحرین برگزار شده بود، اعلام کرد: حکومت افغانستان در حال گفتگو با طالبان برای یافتن راه حل سیاسی، برقراری آتش‌بس و مسولیت طالبان در حکومت آینده است. آقای محب گفته بود که «ممکن است ما بتوانیم سیستمی را ایجاد کنیم که در آن همه افغان‌ها خودشان را ببینند. نظام مورد نظر ما از افکار و عقاید همه نمایندگان خواهد کرد.» مشاور امنیت ملی کشور در مورد چگونگی ایجاد

در همین حال، حمدالله محب، مشاور امنیت ملی کشور، با استقبال از این قطع‌نامه در توییتر خود نوشت که متن این قطع‌نامه صریح و روشن است. آقای محب افزود: جهان، خشونت طالبان را نمی‌پذیرد و قاطعانه از یک افغانستان مسالمت‌آمیز، دموکراتیک و تلاش ما برای محافظت از حقوق بشر افغان‌ها حمایت می‌کند. در بخشی از این قطع‌نامه آمده که صلح پایدار در افغانستان تنها از طریق یک روند سیاسی جامع به رهبری و مالکیت افغانستان ممکن است. هم‌چنین این قطع‌نامه بر حفظ دست‌آوردهای ۱۹ سال اخیر مردم افغانستان در عرضه‌های سیاسی، اقتصادی و اجتماعی تأکید کرده است. در قطع‌نامه این سازمان از تلاش‌های افغانستان برای پیشبرد رود صلح و رهایی زندانیان طالبان و هم‌چنین از تلاش‌های کشورهای منطقه در جهت کمک به روند گفتگوهای صلح استقبال شده است. از سوی هم، محمد حنیف اتمر، وزیر خارجه کشور در توییتر از قطع‌نامه مجمع عمومی سازمان ملل متحد استقبال کرده و آن را پیامی قاطع و صریح از تعهد جامعه بین‌المللی به یک افغانستان صلح‌آمیز و دموکراتیک عنوان کرده است. این قطع‌نامه در حالی تصویب می‌شود که مذاکرات بین هیات‌های مذاکره‌کننده دولت افغانستان و گروه طالبان در دوحه جریان دارد. هم‌زمان با ادامه گفتگوهای صلح، سطح خشونت‌ها نیز در بخش‌های مختلف کشور افزایش قابل ملاحظه یافته است.

سازمان ملل: امارت اسلامی طالبان به رسمیت شناخته نمی‌شود

● راه مدنیّت: نمایندگی دایمی افغانستان در سازمان ملل متحد گفته که قطع‌نامه مجمع عمومی این سازمان در مورد اوضاع افغانستان با اکثریت آرا به تصویب رسیده است. در این قطع‌نامه آمده که «امارت اسلامی طالبان» از سوی سازمان ملل متحد به رسمیت شناخته نشده و مجمع عمومی این سازمان از احیای دوباره آن حمایت نمی‌کند. نمایندگی دایمی افغانستان در سازمان ملل متحد در توییتر افزود که این قطع‌نامه از سوی نمایندگی دایمی آلمان در سازمان ملل رهبری شده و بیش از ۷۰ کشور حامی مالی افغانستان و چند کشور دیگر از این قطع‌نامه اعلام حمایت کردند.

در این قطع‌نامه از ادامه سطح بلند خشونت‌ها، آمار بلند تلفات غیرنظامیان و ترورهای هدفمند ابراز نگرانی شده است. هم‌چنین در بخشی از قطع‌نامه از تمامی بازیگران افغان خواسته شده است که برای کاهش و توقف بی‌فید و شرط خشونت‌ها و برقراری آتش‌بس تلاش کنند. قطع‌نامه مجمع عمومی سازمان ملل متحد در مورد اوضاع افغانستان ۶۸ ماده دارد که در آن در مورد موضوعات مختلف از جمله صلح، امنیت و سطح کنونی خشونت‌ها در افغانستان پرداخته شده است. دموکراسی، حاکمیت قانون، حکومت‌داری خوب، حقوق بشر، مبارزه با مواد مخدر، توسعه اجتماعی و اقتصادی در افغانستان، وضعیت مهاجران و همکاری‌های منطقه‌ای از دیگر موضوعاتی‌اند که در این قطع‌نامه به آن‌ها پرداخته شده است.

شرکت خدمات اینترنتی ضحاک تکنالوژی

- خدمات اینترنت از طریق بیسیم
- خدمات اینترنت از طریق کابل فایبر نوری
- خدمات اینترنت از طریق مایکروویف
- خدمات تکمیل ای سی تی
- خدمات شبکه سازی
- خدمات دیتابیس

☎ 0786 873 535

✉ sales@ztechisp.com

🌐 www.ztechisp.com

نرخ اشتراک در روزنامه

مدت	هزینه اشتراک
یک سال	۶۰۰۰ افغانی ادارات دولتی و خصوصی
شش ماه	۳۰۰۰ افغانی ادارات دولتی و خصوصی
یک سال	۲۰۰۰ دالر دفاتر و موسسات خارجی
شش ماه	۱۰۰۰ دالر دفاتر و موسسات خارجی
یک سال	۳۰۰۰ افغانی دانشجویان و خانواده‌ها

www.madanyatdaily.com

سرمقاله

خط ریل کشور چه وقت به مقصد می‌رسد؟ آنچه چرخ اقتصاد و توسعه و ریل تجارت را از حرکت باز می‌دارد، نبود یک اجماع هژمونیک در الگوی توسعه در میان نخبگان و کارگزاران دولت است

● روز پنج‌شنبه خط راه‌آهن خواف-هرات، نخستین خط ریلی میان افغانستان و ایران پس از ده‌سال تأخیر به هم متصل شد. این پروژه که در سال۱۳۸۶ کلنگ خورده بود، در مجموع ۲۲۵ کیلومتر طول دارد که عملیات اجرایی آن در ۴ قطعه طراحی شده، اما ساخت از این پروژه صرف در خاک ایران به اتمام رسیده و در خاک افغانستان بخش‌های زیادی هنوز در دست ساخت نیست.

در رابطه به اهمیت پروژه خطوط آهن زیاد سخن گفته شده و همین طور در رابطه به انتقال منابع انرژی آسیای میانه از افغانستان نیز بارها نشست‌های متعدد منطقه‌یی، طرح‌های مختلف از سال‌های بسیار دور روی کاغذ ریخته شده و سنگ‌بناهای زیادی گذاشته شده که هیچ کدام در داخل افغانستان کلنگ نخورده یا خشتی روی خشت برای توسعه آن‌ها گذاشته نشده است.

طرح اتصال افغانستان به منطقه از طریق پروژه‌های خط ریلی شوروی و بریتانیا در سال ۱۸۸۵میلادی آغاز شد. از آن پس طبق تفاهم‌نامه‌های انجام‌شده، همه همسایگان شبکه خط‌آهن خود را تا مرزهای افغانستان رسانده، ولی کشور ما تاکنون به مسیرهای حمل‌ونقل نسبتا ناکارآمد متکی است.

ادغام راه آهن منطقه‌یی، مورد حمایت همسایگان و شرکای تجاری منطقه‌یی مانند هند و چین است. جمهوری‌های آسیای میانه با استفاده از امکانات دوره شوروی شبکه ریلی خود را پایه‌گذاری و در سال‌های اخیر با سرمایه‌گذاری مرصده‌توسعه داده و در حال حاضر در انتظار افغانستان است که شبکه خط ریلی را ایجاد کند تا آن‌ها بتوانند به بندرهای اقیانوس هند با هزینه و مسافت کمتر برسند و به اقتصاد جهانی وصل شوند. از این رو همه کشورهای منطقه و حتا کشورهای اروپایی نظیر ایتالیا حاضر است که در شبکه ریلی ما سرمایه‌گذاری کنند.

در کنار تجارت منطقه‌یی، صادرات معادن دست‌نخورده بدون خط ریلی ناممکن یا کم‌سود خواهد بود، به‌ویژه استخراج و صادرات مس و آهن در وجود شبکه ریلی قابلیت سوددهی را دارد، اما همان طوری که همه پروژه‌های نقل و انتقال انرژی مانند لوله گاز تاپی، کاسا یک‌هزار، تاپی-۵۰۰، لوله گاز افغانستان-تاجیکستان، برنامه یک‌راه یک کمربند، راه تجارت و ترانزیت لاجورد و ده‌ها پروژه دیگر به بن‌بست خورده، طرح ایجاد و توسعه خط ریلی نیز در کشور متوقف است و به نظر نمی‌رسد که به زودی‌ها به حرکت در آید و به مقصد برسد.

در این که پروژه‌هایی مانند خط‌آهن کشور به اجرا درنمی‌آید، موانع طبیعی، سیاسی، اقتصادی، فرهنگی و امنیتی زیاد برشمرده شده‌اند، اما ورای موانع ذکرشده، مهم‌ترین عامل توقف و عدم اجرای پروژه‌های توسعه‌یی، خود دولت است.

دولت ما به‌صورت کل و حکومت به‌عنوان عامل اجرایی برنامه‌های دولت، متأسفانه نقش یک دولت توسعه‌گرا را نداشته و در قالب برنامه‌های عقلانی سعی نکرده توانمندی‌ها و ظرفیت‌های لازم برای توسعه کشور و حضور در عرصه رقابت‌های منطقه‌یی در عرصه اقتصاد را بسنج و کسب کند.

دولت به‌رغم برخورداری از کمک‌های جهانی به‌صورت گسترده برای تقویت بنیه‌های بخش خصوصی، تلاش و برنامه‌ریزی نکرده و از میکا‌نیزم‌هایی باثوقه بخش خصوصی برای پیشبرد اهداف بلندمدت نیز بی‌بهره ماند.

به بیان بهتر، حکومت می‌توانست یا خود موتور محرکه کشتی توسعه باشد و یا با استفاده از نیروی بازیگران خارج از خود استفاده کرده و به‌عنوان اسکادانر عمل می‌کرد. برعکس، مجموعه دولت در ۱۹ سال اخیر سعی بر بزرگ‌کردن حباب جامعه مدنی و دخیل‌کردن بخش خصوصی به فساد، کاراقرینان اقتصادی را به مافیای اقتصادی تبدیل کرده است.

اساسا دولت به کشور و برنامه‌های توسعه‌یی نگاه سیاسی دارد تا نگاه عقلانی و برنامه‌یی. به‌همین دلیل توزیع منابع و ثروت و تخصیص بودجه توسعه‌یی کشور بر مبنای داوری‌ها و پیش‌فرض‌های سنتی و غیرعقلانی؛ مثل اولویت داشتن قوم یا بخشی از جغرافیای کشور بر سایر بخش‌ها به‌صورت ناعادلانه انجام شده است.

بر این اساس به همه ظرفیت‌های کشور، تنوع و گستردگی چرخه اقتصادی توجه صورت نگرفته و کشور صرف در ۳۰ سال اخیر به اقتصاد وارداتی و مصرفی تبدیل شده که پیکام آن وابستگی اقتصادی به یک کشور یعنی پاکستان بوده است.

واضح‌تر این که پروژه‌های توسعه‌ییی مانند ساخت شاه‌راه‌های شمال و مناطق مرکزی و وصل آن‌ها به مرکز و جنوب توقف یافت یا اساسا برای آن‌ها بودجه اختصاص نیافته است.

چنان که گفته شد، از این سیاست‌های ناعادلانه بیشترین سود را همسایه جنوبی برد. در واقع سیاست‌های پاکستان است که بر اقتصاد وارداتی کشور غلبه دارد تا آن‌جا که کشور به بازار مصرف کالاهای بی‌کیفیت و تقلبی پاکستان تبدیل شده و از سوی دیگر بازارهای پاکستان کانون دادوستد و معاملات غیرقانونی مواد معدنی قاچاق‌شدهٔ افغانستان توسط گروه‌های مافیایی و طالبان شده است.

افزون بر این، دولت در ۱۹سال اخیر ویژگی‌های «دولت ینماگر» را داشته که کارگزاران آن برای به حداکثر رساندن منافع فردی همه اهداف جمعی و توسعه‌یی کشور را قربانی و بر باد داده است. این مساله سبب شده تا دولت قدرت بسپج‌کننده منابع خود برای اهداف اقتصادی را از دست بدهد و نخبگان سیاسی با کشاندن جدال‌های سیاسی خود به مسایل اقتصادی از توافق و اجماع درباره الگوی توسعه کارآمد به دور بمانند.

کشیده‌شدن مسایل اقتصادی و توسعه‌ییی کشور به جنجال‌های سیاسی در کشور چندقومی و فرهنگی سبب شده که هرگونه طرح اقتصادی جنبه قومی به خود بگیرد یا با تخصیص ناکارآمد و توزیع نامناسب ثروت مواجه شود.

بنابراین، عواملی که چرخ اقتصاد و توسعه و ریل تجارت را از حرکت باز می‌دارد، نبود یک اجماع هژمونیک در الگوی توسعه در میان نخبگان و کارگزاران دولت، عدم تخصیص منابع و بودجه‌بندی بر مبنای الگوی توسعه‌روشن و بدون تبعیض، عدم بخش خصوصی شفاف و رقابت‌پذیر و نبود جامعه مدنی آگاه و قوی که بر نهادهای دولت نظارت مستمر و کارآمد داشته باشد، سبب شده پروژه‌هایی که کشور را به منطقه وصل می‌کند و اقتصاد را متنوع و گسترده می‌سازد و از وابستگی به تجارت با یک کشور می‌کاهد، روی دست گرفته نشود و یا طرح‌های توسعه‌یی سال‌ها روی کاغذ بماند و خاک بخورد.

گزارش ۱

قربانیان جنگ؛ غایبان اصلی گفتگوهای صلح «چطور می‌توانم با کسانی که زندگی‌ام را سیاه کردند در صلح باشم»

می‌طلبید، بحث حقوق این افراد در مذاکرات صلح، موردی است که تا هنوز هیچ خبری از آن نرسیده است.

بانو سعید عضو یک خانوادهٔ قربانی جنگ، در مورد خواست و انتظارات خود به روزنامه راه مدنیت گفت: «هیچ یک از طرف‌هایی که فعلا در مذاکرات حضور دارند، هیچ‌گونه درک و همدردی با ما ندارند. حقوق قربانیان در این مذاکرات نه کم‌رنگ؛ بل هیچ مطرح نیست.»

او می‌گوید باید مشخص شود که خانواده پس از قربانی شدن عزیزش در چه شرایطی قرار دارد. «در اول باید بدانیم چرا؟ به چه دلیل ما عزیز خود را از دست دادیم و بعد اینکه آن‌ها باید بپرسند، آیا این بازماندگان نانی برای خوردن دارند یا نه؟ کار و آیندهٔ آنان به چه شکل است؟ بر سر فرزندان آنان چه خواهد آمد؟ اگر قرار است

چقدر به صلح واقعی، آن‌گونه که سیما سمر گفته نزدیکیم؟ آیا همان‌طور که شه‌زاد اکبر می‌گوید این توقع به رویا می‌ماند؟ بنا به تعاریف نهادهای جهانی حقوق بشری و حقوق بشردوستانه، کشته‌ها و مجروحان نظامی و غیرنظامی، همچنین، تمام کسانی که خانه و خانواده‌آنها بر اثر جنگ آسیب دیده و یا مجبور به مهاجرت شده‌اند، قربانی جنگ محسوب می‌شوند. کودکانی که به سربازی گرفته شده‌اند و حتا محیط‌زیست، اشیا و زیرساخت‌های عام‌منفعه که کارکرد نظامی ندارند نیز می‌توانند قربانی جنگ باشند.

با تعریف فوق کمتر کسی در کشور ما هست که به شیوه‌یی قربانی نشده باشد، اما مرگ و جراحت که در صدر بدترین آثار تأثیرهاست، بیشتر انتظارها را برای التیام و عدالت از جانب عاملان اصلی جنگ

گزارش ۲

راه آهن خواف-هرات؛ تحقق رویای ۵۰ساله آیا ۵۵۰۰ کیلومتر شبکه خط آهن داخلی تا سال ۲۰۲۷ ساخته می‌شود؟

سید مهدی حسینی گزارشگر

● نخستین خط آهن خواف-هرات میان دولت افغانستان و ایران، روز پنج‌شنبه افتتاح شد. پروژهٔ ساخت این خط آهن که حدود سیزده‌سال پیش از سوی مقام‌های ارشد کابل-تهران به امضا رسیده بود، اکنون مورد استفاده قرار گرفته است.

بر اساس رویهٔ بهره‌گیری از این پروژه، نخستین قطار آزمایشی از شهر خواف ایران وارد ولایت هرات شد و مقام‌های ارشد دو کشور، عملی‌سازی این پروژه را گام مهمی در راستای افزایش همکاری‌های اقتصادی و مناسبات سیاسی دانستند.

رئیس‌جمهور غنی در ویدئو کنفرانس افتتاحیهٔ آن گفت که این خط آهن نتیجهٔ تلاشی‌های خستگی‌ناپذیر دو کشور برای رشد اقتصادی منطقه و رفاه دو کشور می‌باشد.

به گفتهٔ رئیس‌جمهور، افغانستان نه‌تنها شاهد اعمار خط‌آهن خواف-هرات است، بل در چند سال اخیر، خط آهن حیرتان-آرمزشریف نیز تکمیل گردیده و در عین حال، خط آهن آقینه-اندخوی درحال تکمیل شدن است. او همچنان علاوه کرد که مطالعات خط‌آهن تورغندی- هرات به زودی تکمیل و کار آن آغاز خواهد شد.

خط آهن خواف-هرات

این خط آهن ۲۲۵کیلومتر طول دارد. دولت ایران ۱۴۰ کیلومتر آن را تکمیل و باقی‌ماندهٔ آن به‌عهدهٔ دولت افغانستان است. بر اساس ارزیابی‌های انجام‌شده، خط‌آهن خواف-هرات سالانه ظرفیت انتقال ۶ میلیون تن کالای تجارّتی و همچنان انتقال یک میلیون مسافر را خواهد داشت.

پروژهٔ خط‌آهن خواف-هرات به چهار قطعه تقسیم شده که حدود ۷۶کیلومتر آن در قالب دو قطعه به خاک ایران، قطعهٔ سوم این پروژه از نقطهٔ صفر مرزی تا ایستگاه روزنگ افغانستان به طول ۶۶کیلومتر در خاک کشور ما قرار گرفته است.

بخش اول قطعهٔ مربوط به افغانستان تا هشت‌ونیم ماه آینده تکمیل خواهد شد و کار تدارکاتی بخش دوم این قطعه نیز تا یک ماه آینده آغاز می‌گردد.

بر اساس اطلاعات، قطعهٔ چهارم این خط آهن، به طول بیش از ۸۰کیلومتر از روزنگ تا شهرک صنعتی هرات ادامه می‌یابد و ساخت آن توسط دولت ایران می‌شود. هزینهٔ ساخت قطعه چهارم ۸۵میلیون دالر تخمین شده که توسط دولت ایتالیا پرداخت می‌شود.

پیشینهٔ خط آهن در افغانستان

در زمان زعامت امان‌الله خان، برخی از شهرهای افغانستان به خصوص کابل با خط آهن کوچک شهری مجهز بود. در برخی متون آمده که در آن زمان (امان‌الله خان) خط آهن کوچک شهری با لوکوموتیف بخار، در شهر کابل از دارالامان الی دهم‌زنگ فعالیت می‌کرد.

در سطح همکاری‌های اقتصادی، حدود چهاردهه پیش، خط آهن از ترکمنستان به طول ۲کیلومتر طبق معیارهای اتحاد جماهیر شوروی سابق به داخل کشور و استیشن خط آهن تورغندی در داخل ساخته شد که کالاهای تجارّتی توسط قطار و واگون‌های ترکمنستان الی استیشن خط آهن تورغندی انتقال می‌شد. در سال ۱۳۴۴ در دورهٔ سردار محمد داوود خان، قراردادی با شرکت «سوفریل» فرانسه به امضا رسید که قرار بود مطالعات تخنیکي- اقتصادی را به‌منظور اعمار خط آهن در افغانستان انجام دهد. این شرکت مطالعات ابتدایی را بالای مسیرهای کابل- قندهار- هرات الی اسلام‌قلعه‌به‌عنوان مسیر اصلی و دو مسیر فرعی قندهار- سپین بولدک و لشکرگاه الی سرحد ایران انجام داد.

شرکت سوفریل، نتایج مطالعات خود را جهت ارزیابی به جانب افغانستان ارایه کرد، اما تحولات ویران‌گر منجر به عدم تحقق این طرح‌ها گردید.

پس از شکست رژیم طالبان و روی کار آمدن نظام جمهوری در افغانستان، ایجاد خط آهن بخش عمده‌یی از برنامه‌های اقتصادی دولت را تشکیل داد. طبق

که نادیده گرفته شویم؛ چرا و اگر آنان ادعای رسیدگی دارند چه بدیل این خون خواهند داشت؟»

از خانم سعید دربارهٔ این پرسیدم که شما هیچ تشکل یا نهاد منسجم برای نمایندگی خود دارید؟

«نه متأسفانه! این مشکل عمدهٔ ماست. من در نشستی که در قصر چارچنار از سوی تلویزیون آریانا برگزار شده بود، از شخص بانوی اول قول چنین نهادی را گرفتم، اما خبری نشد و در حد یک وعده باقی ماند.»

پاسخ او به سوال اینکه اگر توافق بدون شنیده‌شدن صدای قربانیان انجام شود، شما چه خواهید کرد، با صدای لرزانی که از بغض گلوی او خبر می‌داد، گفت: «حیرانم! بارها از خودم این سوال را پرسیده‌ام، اما نمی‌دانم. فقط مطمئنم این‌ها که عزیزم را بلعیدند و حسرت یک پاسخ را هم به دلم گذاشتند دیگر هم‌وطن من نخواهند بود و این‌جا دیگر وطنم نمی‌شود، چطور می‌توانم با کسانی که زندگی‌ام را سیاه کردند در صلح باشم؟»

عبدالله احمدی، عضو گروه کاری مشترک جامعهٔ مدنی، در گفتگو با روزنامه راه مدنیت که در جلسهٔ یادشده حضور داشت می‌گوید در این نشست، نمایندگان قربانیان حضور داشتند و حقوق و مشارکت قربانیان در پروژهٔ صلح از مباحث محوری بود.

«صلح زمانی پایدار خواهد بود که همه‌شمول و عادلانه باشد. همه‌شمول به این معنا که نمایندگان اقلیت‌ها و قربانیان در آن حضور داشته و خواست و نظرشان مطرح شود.»

احمدی با اعلام این اهمیت، در رابطه با اجرائشدن این مهم متأسف است و می‌گوید: «این جنگ بیش از صدهزار نفر را قربانی کرده، اگر ما به پایداری صلح فکر می‌کنیم باید نمایندگی این افراد را در هیات مذاکرات و شورای عالی مصالحه ملی را بپذیریم. همچنین مادهٔ مشخصی در توافق‌نامه به جبران خسارت به این افراد اختصاص داده شود.»

از او می‌پرسم که آیا طرح حقوق قربانیان جنگ مذاکرات را از این که هست، پیچیده‌تر نخواهد کرد؟

«هرگز! در مذاکرات مشابه در جهان به‌عنوان مثال شکست صلح کلمبیا، نادیده گرفتن قربانیان از اصلی‌ترین علل این ناکامی بود.» عبدالله احمدی از تشکیل شبکهٔ ملی قربانیان خبر داد که نمایندگان قربانیان از ولایات و گروه‌های مختلف در آن حضور دارند و قرار است نمایندهٔ خود برای دفاع از حقوق خود در روند صلح را معرفی کنند.

● اهمیت اقتصادی خط آهن برای افغانستان

دولت افتتاح این پروژهٔ تاریخی را به مثابه گام مهم در جهت توسعه و جهش اقتصادی افغانستان و ایران دانسته و آن را به فال نیک گرفت. از جانب دیگر، مسوولان خط آهن هرات اظهار کردند که از طریق این خط، افغانستان به کشورهای خاورمیانه و از طریق آن به اروپا وصل می‌شود.

سعید عزیزى، رئیس ادارهٔ خط آهن هرات گفته بود که تمام کالاهای تجارّتی که از طریق بحر به بندرعباس و چابهار ارسال می‌شوند، توسط خط آهن خواف-هرات در کم‌ترین زمان و با هزینهٔ کم مستقیم به داخل افغانستان انتقال خواهند شد.

اصلاح بخش جمع‌آوری مالیات بخش دیگری از تأثیرهای مثبت این خط آهن برای دولت افغانستان است. به گفتهٔ مسوولان مربوطه با فعال‌سازی این خط آهن از فرار مالیات جلوگیری کرده و هیچ‌کس نمی‌تواند از زیر بار مالیات شانه خالی کند.

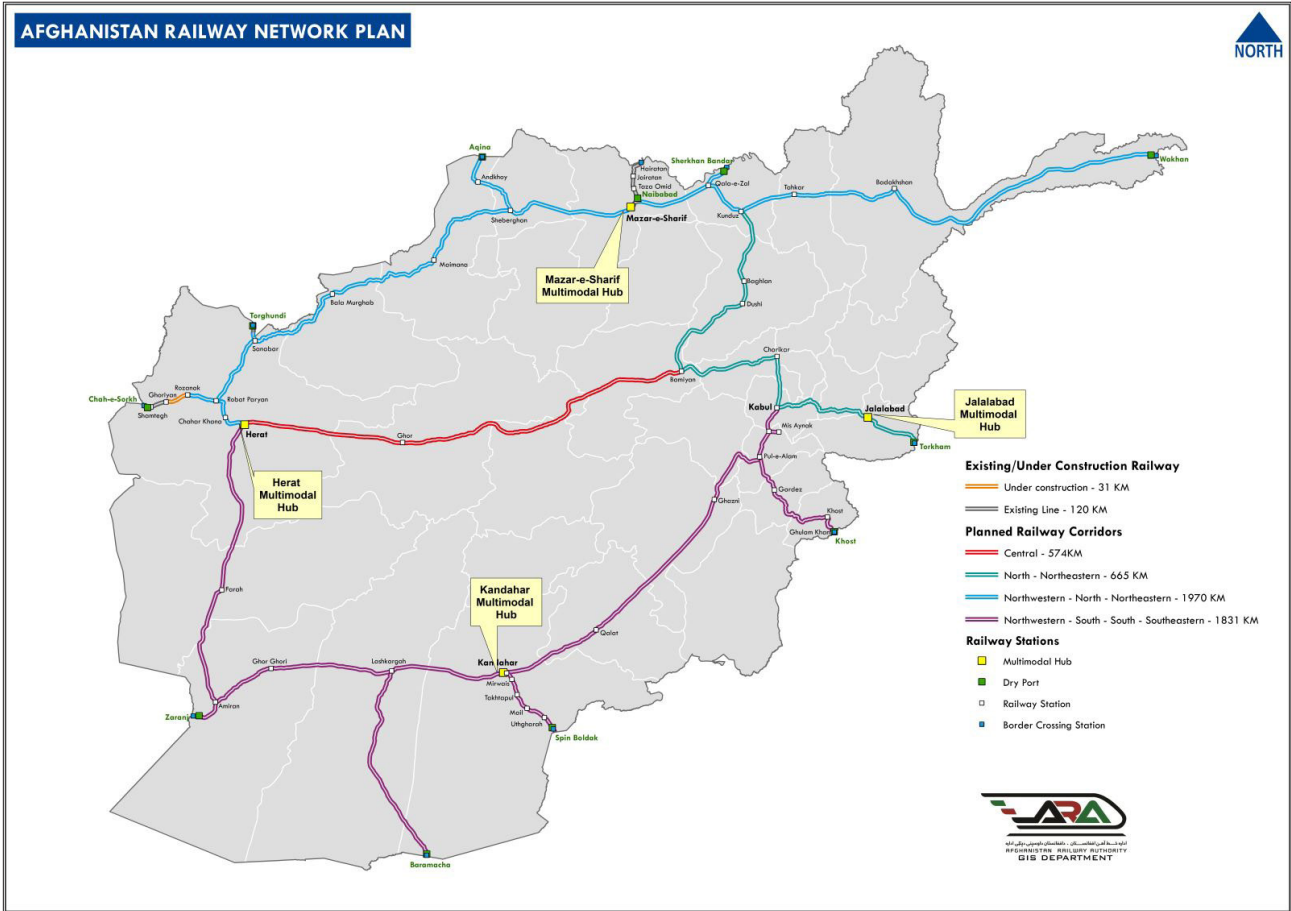
در همین حال، شماری از آگاهان اقتصادی پس از افتتاح خط آهن خواف-هرات، ابراز خوش‌بینی می‌کنند که درحال حاضر این پروژهٔ بزرگ به بهره‌برداری رسیده و عملا تلاش‌ها روی تکمیل کردن این پروژه جریان دارد.

ضیا دانش، استاد دانشگاه به روزنامهٔ راه مدنیت گفت که یک محمولهٔ وارداتی از طریق خط آهن خواف-هرات و همین‌طور یک محمولهٔ کالای تجارّتی از طریق این مسیر به بیرون از کشور صادر گردید.

او همچنان معتقد است که هم‌اکنون چالش‌های جدی فراراه بهره‌برداری این پروژه از بین رفته؛ زیرا درحال حاضر این پروژه به شهر هرات رسیده است.

او با بیان اینکه افغانستان به لحاظ ترانسپورّتی محصور به خشکی است و خط آهن خواف-هرات یک پروژهٔ کلان برای دولت شمرده می‌شود، خاطرنشان کرد که افتتاح این خط آهن یک دریچهٔ جدید برای ورود این کشور به بازارهای منطقه‌یی و جهانی می‌باشد.

این استاد دانشگاه همچنان با اشاره به چالش‌های موجود در عرصه‌های اقتصادی گفت که دولت و مردم افغانستان در آستانهٔ گفتگوها و مذاکرات صلح قرار دارند. اگر صلح در این کشور تحقق یابد، بدون شک از چالش‌های موجود در پروژه‌های اقتصادی کاسته می‌شود، اما جدا از مسایل امنیتی، آن‌چه اهمیت دارد، مسألهٔ استانداردسازی کالاهای صادراتی است. «سته‌بندی در در ارایهٔ محصولات، مسألهٔ کیفیت، بازارهای هدف، روند کند در صادرات محصولات و قوانین دست‌وپاگیر از جمله چالش‌هایی است که در استفاده از خط آهن داریم، اما در رابطه با مسألهٔ امنیت، مردم باید به ویژه همکاری کنند؛ چون منبع کلان برای مردم منطقه است. در این زمینه جای کدام تشویش نیست.»

(بهانه روز جهانی کودک و تلویزیون)

زیان‌های تلویزیون را کوچک نپنداریم

افغانستان کشوری است که همراه ۱۹۲ کشور دیگر، پیمان‌نامه جهانی حقوق اطفال را امضا نموده است

● **الیه موسوی** جامعه‌شناس

● با توجه به اهمیت دوران کودکی و با توجه به حساسیت‌های موجود در تامین و برآورده کردن نیازهای گسترده فردی، اجتماعی، روانی، بهداشتی و امنیتی کودکان، ۱۱ دسامبر به نام روز جهانی کودک و تلویزیون نام شده است، اما ریشه شکل‌گیری روز جهانی کودک از زمانی بود که با شعله‌ور شدن آتش جنگ جهانی دوم، میلیون‌ها کودک در سرتاسر جهان گرفتار رنج‌های بی‌پایان شدند.

ویران‌گری ناباورانه جنگ جهانی دوم و زخم‌های عمیق آن بر روح و روان انسان‌ها سبب شد موضوع کودکان بار دیگر در دستور کار نهادهای بین‌المللی قرار گیرد.

با پایان گرفتن جنگ و شمار زیاد کودکان بی‌پناه آسیب‌دیده در جنگ، در نخستین نشست مجمع عمومی سازمان ملل متحد در سپتامبر ۱۹۴۶ میلادی، صندوق کودکان سازمان ملل یا یونیسف پایه گذاشته شد تا به نیازهای فوری این کودکان پاسخ دهد.

پیمان‌نامه حقوق کودک یک کنوانسیون بین‌المللی است که حقوق سیاسی، اقتصادی، اجتماعی و فرهنگی کودکان را

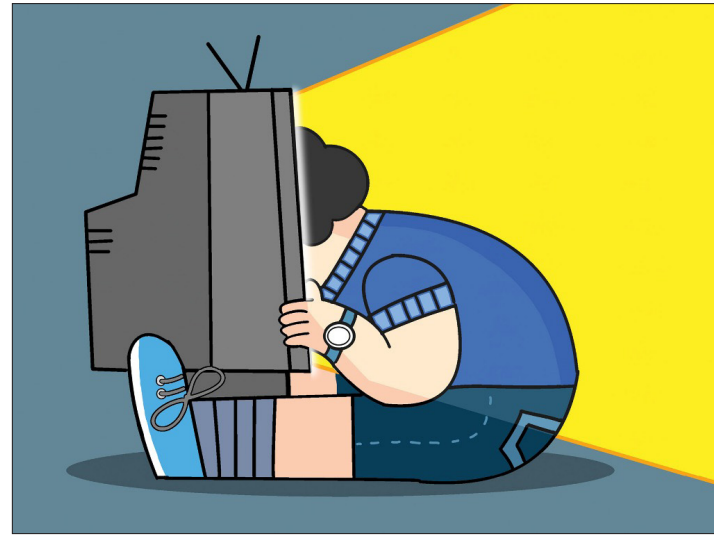
بیان می‌کند. دولت‌هایی که این معاهده را امضا کرده‌اند، موظف به اجرای آن هستند و شکایات‌های راجع به آن به کمیته حقوق کودک ملل متحد تسلیم می‌شود. افغانستان کشوری است که همراه ۱۹۲ کشور دیگر، پیمان‌نامه جهانی حقوق اطفال را امضا نموده است.

در مقدمه کنوانسیون حقوق کودک آمده: کودک باید در فضایی سرشار از خوشحالی، محبت و تفاهم بزرگ شود. با این شعار باید به این عضو جامعه توجه ویژه کرد، عضوی که اگر چه امروز کودک است و معصوم، اما فردا بزرگ است و مسوول و تربیت‌کننده نسلی جدید.

بنابراین یادآوری روز کودک و تلویزیون بهانه است تا همگان با پرهیز از افراط و تفریط در برنامه‌ریزی برای شادی، مهارت‌آموزی و

آموزش کودکان، تلاش کنیم؛ چرا که آینده درخشان افغانستان در گرو شکوفایی استعداد نسل آینده کشورمان خواهد بود.

یکم دسامبر مصادف با ۲۰ قوس «روز جهانی کودک و تلویزیون» نام شده است. روزی که بسیاری از تلویزیون‌ها از صبح تا شب زمان بیشتری را به پخش برنامه‌های مخصوص اطفال اختصاص می‌دهند. این در حالی است که تماشای زیاد تلویزیون نتنها برای کودکان

مفید نیست، بل می‌تواند عوارض و مشکل فراوانی برای آن‌ها به دنبال داشته باشد. برخی مطالعات بروز بیش‌فعالی در کودکان را با شروع زودهنگام تماشای تلویزیون مرتبط می‌دانند و بعضی دیگر معتقدند تماشای تلویزیون قبل از ۳ سالگی به پیشرفت شناختی اطفال آسیب می‌زند.

تماشای تلویزیون برای اطفال زیر ۳ سال مناسب نیست. سن شروع تماشای تلویزیون از ۳ سالگی به بعد است. تماشای زیاد تلویزیون اعتیادآور است. بنابراین برای اینکه از اعتیاد طفل به تماشای زیاد تلویزیون جلوگیری کنید باید از سنین کودکی او را به خاموش بودن تلویزیون عادت دهید و فقط برای تماشای برنامه خاص خودش آن را روشن کنید. چاقی و اضافه‌وزن نیز یکی دیگر از مشکلات کودکان امروز است که عمدتاً به دلیل بی‌تحریکی و صرف زمان زیاد پای تلویزیون، تبلت، بازی‌ها و ... ایجاد می‌شود.

کودکان از سنین ۴-۵ سالگی به بعد اجازه دارند برنامه اطفال را در حد روزی ۳۰ دقیقه و حداکثر ۱ ساعت تماشا کنند. پس همیشه روشن بودن تلویزیون و تماشای کودکان به صورت تمام‌وقت به هیچ وجه کار درستی نیست و باعث تقویت اعتیاد به تلویزیون در آن‌ها می‌شود.

برنامه اطفال را در حد روزی ۳۰ دقیقه و حداکثر ۱ ساعت تماشا کنند. پس همیشه روشن بودن تلویزیون و تماشای کودکان به صورت تمام‌وقت به هیچ وجه کار درستی نیست و باعث تقویت اعتیاد به تلویزیون در آن‌ها می‌شود.

در نتیجه در سنینی که طفل نیاز دارد بازی‌های مختلف حرکتی، فکری، آموزشی و ... انجام دهد، مهارت‌دست‌هایش را تقویت کند،

چطور بمیرد آنکه دلش زنده شد به عشق!

رهنورد زریاب رفت. او را دیروز به خاک سپردند و دوستانش با حیرت به قبری در تپه شهدای صالحین، نگاه کردند که چطور توانست پدر آن همه قصه را در خود جای کند.

● **معصومه امیری**

● در یکی دو روز گذشته عکسی از نعمت‌الله حسین‌زاده، هنرمند تیاتر و گرداننده برنامه‌های تفریحی تلویزیون هرات در شبکه‌های مجازی منتشر شده و سروصدای زیادی برپا کرده است.

در عکس دیده می‌شود که او با لباس کار و دست‌کش بنایی، رو به دوربین لبخند می‌زند.

عبدالرشید عظیمی، کارگردان سریال هراتی فیسبوک‌دات‌کام می‌گوید که در صحبت تلفونی با آقای حسین‌زاده دریافته که وی از فرط بیکاری و کمبود معاش مجبور شده که برای کسب درآمد رو به بنایی بیاورد.

به گزارش هرات تایمز، هنوز آقای حسین‌زاده در این مورد چیزی نگفته است.

آقای حسین‌زاده از هنرمندان قدیمی تیاتر و تلویزیون هرات است. وی طرفداران زیادی در هرات داشته و او را با آهنگ‌های محلی هراتی که می‌خواند و فلم‌هایش می‌شناسیم.

استعداد و توانمندی حسین‌زاده بر همگان معلوم است. یادم می‌آید چندین سال پیش با اجرای آهنگ (دختر بابا) چنان سر و صدایی برپا کرد که در خانه و سرک‌ها آهنگش زمزمه تمام مردم افغانستان شد و در تلویزیون طلوع هر روز پخش می‌شد.

غم و اندوه این است که چرا جایگاه هنرمند باید در جامعه ما تا به این حد تنزل بیاید و اشخاص هنرمندی مانند حسین‌زاده به جای هنرمندی و هنرنمایی دغدغه نان و غریبی داشته باشد؟

هنوز از تخریب سینما چندی نگذشته که با مشاهده این

نقاشی بکشد، کار با قیچی را تمرین کند، کتاب برایش خوانده شود و به‌طور کلی کارهای مربوط به افزایش تمرکز و توجه را انجام بدهد، تمام وقتش را پای تلویزیون هدر می‌دهد.

تماشای تلویزیون نمی‌تواند باعث افزایش و تقویت هوش کودکان شود. اتفاقاً برعکس، دیدن و تماشای تلویزیون به‌خصوص در زمان طولانی ارتباط اجتماعی کودک را با اطرافیان، والدین و خواهر و برادر کاهش می‌دهد و کودک تمام مدت جذب یک جعبه می‌شود.

در مواردی تماشای زیاد تلویزیون حتی می‌تواند منجر به کاهش توجه و تمرکز کودک شود. همچنین، تماشای فلم‌های جنگی و خشن، سریال‌های ترکی و هندی، توسط کودکان به‌هیچ وجه خوب نیست.

قطعا در خانه که قوانین آن به‌خوبی توسط والدین وضع و اجرا می‌شود، تماشای برنامه‌های مخصوص کودکان به ساعت‌های خاصی و به یک تا دو کارتون در روز محدود می‌شود و کودکان اجازه ندارند تا دیروقت بیدار بمانند و همراه بزرگ‌ترها تلویزیون ببینند.

ساعت خواب کودکان با والدین متفاوت است و اطفال باید با توجه به سن‌شان بین ساعت ۸ تا ۹ شب در اتاق یا فضای خصوصی خودشان مشغول استراحت باشند و والدین هم این قانون را جدی بگیرند و با کم کردن نور و ساکت کردن محیط اجازه بدهند تا اطفال بخوابند.

تلویزیون نباید دایم روشن باشد. فقط برای تماشای برنامه خاصی روشن شود. اگر کودک بهانه می‌گیرد، سرگرمی‌های متنوعی برایش برنامه‌ریزی شود که از جمله آن‌ها می‌توان به فعالیت‌های ورزشی و بازی‌های حرکتی، رسامی و رنگ‌آمیزی، کار دستی، کار با قیچی، بازی‌های فکری-آموزشی، گدی‌بازی، توپ‌بازی، رفتن به پارک یا خانه‌بازی و ... اشاره کرد. همه این کارها در روند رشد و تکامل کودک موثر است.

علاقانه‌ترین برداشت در مورد نقش مثبت یا منفی رادیو و تلویزیون این است که زبان‌ها و منافع آن را کوچک نپنداریم و فکر نکنیم که این رسانه‌ها بدون اینکه توجهی بر تأثیرهای آن‌ها صورت بگیرد می‌توانند سطح فرهنگی اطفال را بالا ببرند.

نقش و مسوولیت والدین، به‌ویژه در برابر اطفال بسیار کم سن و سال، زمانی بیشتر اهمیت می‌یابد که انتخاب سرگرمی‌های خانگی موجود در دسترس اطفال بیشتر می‌شود. با کمک می‌توان آن‌ها را به استفاده‌کنندگان دقیق و حساس تلویزیون تبدیل کرد، طوری که کیفیت‌های مثبت آن را تشخیص دهند و از کیفیت‌های منفی آن پرهیز کنند.

عکس جایگاه و اهمیت هنر و هنرمند یک‌بار دیگر برایمان نشان داده شد.

چه پول‌های گزافی که صرف سیاست شد و چه فقری که دامان هنر و فرهنگ را گرفته است! آیا با این تفاوت ویرانگر سیاست و هنر می‌توان فرهنگ ساخت؟ آیا به رشد فرهنگ ارزش‌ها می‌توان امیدوار بود؟

در جهانی که هنرمند بیشتر از هر کس دیگری، امروز محبوب و مشهور می‌شود، به چشم می‌آید، با هنرش فرهنگ کشور خود را به نمایش می‌گذارد، جایگاه هنرمند در کشورمان کجاست؟ آیا جایگاهی دارد؟

اینکه از زمان نشر این عکس تا به اکنون چند نفر با ترجم بر حسین‌زاده پست فیسبوکی گذاشته‌اند، جای نقد دارد. ما عادت کرده‌ایم به قربانی فسادها ترجم کنیم اما از فاسدان حرفی نزنیم. ترجم را باید به اشخاصی داشت که از جایگاه و ارزش هنر که در جهان بهترین دانشگاه‌ها را دارد و فرهنگ که نمایانگر مردم، تاریخ، تمدن و رفتار آن‌هاست غافل هستند و باید به اشخاصی مانند حسین‌زاده افتخار نمود که در این روزها، زمانی که میلیون‌ها دالر بودجه کشورها حتی کشورهای آسیایی، وقف سینما و هنر می‌شود و هنرمندان در کشورهای دیگر زندگی لوکس و مجهز دارند، او در این فصل از سال که فصل اوج محرومیت‌های ما از امکانات است، کار می‌کند و نان هنر دیگرش را می‌خورد هرچقدر هم که کم باشد.

درباره حمایت‌های مردمی نباید فراموش کنیم که هنرمندان از خود شخصیت و غرور اجتماعی دارند، دولت باید هنرمندان را تحت پوشش و حمایت اقتصادی قرار دهد. به‌جای ترجم و دلسوزی به هنرمندان، باید حقوق و جایگاه‌شان را به آن‌ها پس بدهیم.

در آستانه ۱۰سالگی راه مدیته

کار رسانه‌یی پرکشش (۱)

● **سید افاحسین ساتچارکی**

● راه مدیته، راه دشواری که با عشق و دلبستگی هموار شده است. اگرچه بیست سالی می‌شود با آقای اصغر اشراق آشنایی و در مقطعی همکاری داشته‌ام، اما «راه مدیته» را -که اکنون پا به ده‌سالگی می‌گذارد- جستجو و گریخته خوانده و تعقیب کرده‌ام.

اشراق از زمان دانشجویی در دانشگاه کابل تا همکاری با هفته‌نامه‌های اندیشه محصل، اندیشه معاصر، اقتدار ملی و نشریات دیگر عاشق کار روزنامه‌نگاری بوده است. او در تمام این مدت ذهنش سرشار از ایده‌های تازه و نو در عرصه نشر، چاپ و فعالیت‌های پرکشش رسانه بوده است.

کار رسانه‌یی در کشور مانند افغانستان که مطبوعات مخصوصاً به‌لحاظ سطح نازل فرهنگ عمومی و قلت سواد، با چالش جدی روبه‌رواند، کار آسانی نیست. اگر انگیزه و پشت‌کار نباشد، اگر دلبستگی شیفته‌وار به قلم، نوشتن و بازی با جادوی کلمات و سحر کلام و عشق به آزادی نباشد، کسی حاضر به قبول سختی‌های این کار نیست.

خیلی‌ها را می‌شناسم که در این دو دهه پر تب‌وتاب و جوش‌و‌خروش کار رسانه‌یی، رسانه یا رسانه‌هایی را تاسیس کردند، اما نتوانستند دوام دهند و زود از نفس افتادند. انگشت‌شماراند رسانه‌هایی که از زمان تاسیس تاکنون منظم نشر شده و رسانه‌هایی که در پهلوی نشر منظم، از لحاظ شکل، محتوا و کیفیت نیز خود را ارتقا بخشیده‌اند.

روزنامه راه مدیته یکی از معدود رسانه‌های چاپی است که از زمان تاسیس تا کنون روند رو به پیش داشته، از نظر نحوه پرداخت به مسایل، رویدادها، تحلیل حوادث و تنوع مضامین هر روز بهتر شده است.

افزون بر آن، زبان این روزنامه پاک، سچ و معیاری است و اغلاط املائی و انشایی در آن به‌ندرت یافت می‌شود.

گزارش‌های رویدادی آن گزیده، تازه و عاری از اطناب و تطویل است و تحلیل‌های سیاسی و سرمقاله‌هایش از تیزبینی و دقت نویسنده‌گانش حکایت دارد.

همین که آقای اشراق توانسته پای خیلی از سرآمدان فکر و فرهنگ و شاعران و ادیبان را به روزنامه خود بکشاند، نشانه توانایی مدیریتی و تفکر باز و به‌روز اوست.

این روزنامه پله پله بالا آمده و از هفته‌نامه دوبرگی، اکنون به روزنامه ارتقا یافته است. همین روند رو به رشد و توسعه کمی و کیفی آن نشان می‌دهد که کارگردان آن به کار خود وارد است و می‌داند چگونه بر سختی‌ها و دشواری‌های رسانه‌داری فائق آید. در پهلوی نشر راه مدیته، آقای اشراق گاه‌گاهی اقدام‌های فرهنگی و ادبی دیگر نیز داشته است. یکی از بهترین ابتکارهای فرهنگی او تجلیل از هفتادوهفت سالگی زنده‌یاد رهنورد زریاب بود که چندی پیش در دفتر این روزنامه انجام شد.

ده‌سالگی راه مدیته را به آقای اشراق و همکاران این روزنامه تبریک می‌گویم و برایشان توفیق و بالندگی بیشتر آرزو دارم.

● کار رسانه‌یی در کشور مانند افغانستان که

مطبوعات مخصوصاً به‌لحاظ سطح نازل فرهنگ عمومی و

قلت سواد، با چالش جدی روبه‌رواند، کار آسانی نیست. اگر

انگیزه و پشت‌کار نباشد، اگر دلبستگی

شیفته‌وار به قلم، نوشتن و بازی با جادوی کلمات و

سحر کلام و عشق به آزادی نباشد، کسی حاضر به قبول

سختی‌های این کار نیست.

در جهانی که هنرمند بیشتر از هر کس دیگری، امروز محبوب و مشهور می‌شود، به چشم می‌آید، با هنرش فرهنگ کشور خود را به نمایش می‌گذارد، جایگاه هنرمند در کشورمان کجاست؟ آیا جایگاهی دارد؟

اینکه از زمان نشر این عکس تا به اکنون چند نفر با ترجم بر حسین‌زاده پست فیسبوکی گذاشته‌اند، جای نقد دارد. ما عادت کرده‌ایم به قربانی فسادها ترجم کنیم اما از فاسدان حرفی نزنیم. ترجم را باید به اشخاصی داشت که از جایگاه و ارزش هنر که در جهان بهترین دانشگاه‌ها را دارد و فرهنگ که نمایانگر مردم، تاریخ، تمدن و رفتار آن‌هاست غافل هستند و باید به اشخاصی مانند حسین‌زاده افتخار نمود که در این روزها، زمانی که میلیون‌ها دالر بودجه کشورها حتی کشورهای آسیایی، وقف سینما و هنر می‌شود و هنرمندان در کشورهای دیگر زندگی لوکس و مجهز دارند، او در این فصل از سال که فصل اوج محرومیت‌های ما از امکانات است، کار می‌کند و نان هنر دیگرش را می‌خورد هرچقدر هم که کم باشد. درباره حمایت‌های مردمی نباید فراموش کنیم که هنرمندان از خود شخصیت و غرور اجتماعی دارند، دولت باید هنرمندان را تحت پوشش و حمایت اقتصادی قرار دهد. به‌جای ترجم و دلسوزی به هنرمندان، باید حقوق و جایگاه‌شان را به آن‌ها پس بدهیم.

دغدغه نان و غریبی؛

هنرمندی که گلکار شد

● **ستاره جبرئیلی**

● در یکی دو روز گذشته عکسی از نعمت‌الله حسین‌زاده، هنرمند تیاتر و گرداننده برنامه‌های تفریحی تلویزیون هرات در شبکه‌های مجازی منتشر شده و سروصدای زیادی برپا کرده است.

در عکس دیده می‌شود که او با لباس کار و دست‌کش بنایی، رو به دوربین لبخند می‌زند.

عبدالرشید عظیمی، کارگردان سریال هراتی فیسبوک‌دات‌کام می‌گوید که در صحبت تلفونی با آقای حسین‌زاده دریافته که وی از فرط بیکاری و کمبود معاش مجبور شده که برای کسب درآمد رو به بنایی بیاورد.

به گزارش هرات تایمز، هنوز آقای حسین‌زاده در این مورد چیزی نگفته است.

آقای حسین‌زاده از هنرمندان قدیمی تیاتر و تلویزیون هرات است. وی طرفداران زیادی در هرات داشته و او را با آهنگ‌های محلی

چگونه به «جنگ ابدی» در افغانستان پایان دهیم؟

عاقلا نه است که تیم بایدن جامعه جهانی را به یک تعهد مالی بلندمدت نسبت به افغانستان سوق دهد

ترجمه: شریفه عرفانی

منبع: تایم / *جیمز استوریدیس

● از سال ۲۰۰۹ تا ۲۰۱۳ به‌عنوان فرمانده ارشد متحدان در ناتو، من فرمانده استراتژیک عملیات آزادی پایدار در افغانستان بودم. بیش از ۵۰ کشور ائتلاف را همراهی می‌کردند، از جمله ۲۸ عضو ناتو و بیش از ۱۵۰ هزار نیرو در زمان اوج ماموریت در این کشور حضور داشتند.

ما میلیاردها دلار طی هر هفته هزینه می‌کردیم و طی چهارسال جنرال‌های فوق‌العاده‌یی داشتیم که برای فرماندهی تاکتیکی در کشور با من کار می‌کردند: استنلی مک کریستال، دیوید پترپوس، جان آلن و جو دانفورد. با وجود تمام آن پول‌ها، آن نیروهای شجاع و بهترین رهبران ارتش ایالات متحده، ما هنوز در حال مبارزه‌ایم. جنگ اکنون دوده‌ده به طول انجامیده و صدها هزار کشته از همه طرف‌ها داشته است.

چگونه می‌توانیم به این جنگ پایان دهیم؟

بگذارید با اشاره به مواردی که بهبود یافته شروع کنیم. طی بیست‌سال گذشته از زمان سقوط رژیم طالبان در سال ۲۰۰۱، هیچ حمله تروریستی به ایالات متحده از افغانستان فرماندهی نشده است.

کل مردم این کشور، به‌ویژه زنان از لحاظ حقوق بشر در وضعیت بهتری هستند. صدها هزار کودک (چه دختر و چه پسر) اکنون در مکاتب

● برای پیشبرد مذاکرات، باید به طالبان نشان دهیم که

مجموعه‌یی از نیروی‌های قابل اعتماد ناتو در این کشور باقی خواهند ماند.

این مجموعه باید شامل نیرویی قادر به انجام عملیات‌های جنگ

زمینی، نیروهای ویژه قوی، سرویس اطلاعاتی برای جمع‌آوری و انتشار

اخبار و هیات اعزامی بانگیزه برای آموزش

باشد. برای رسیدن به این هدف همین تعداد

نیروی فعلی یعنی ۱۰ هزار نیروی ایالات متحده کافی است.

تحصیل می‌کنند. سواد و امید به زندگی به‌طور چشم‌گیری افزایش یافته و این کشور چند انتخابات هم برگزار کرده و دموکراسی ابتدایی در آن شکل گرفته است.

از همه مهم‌تر، اکنون نیروهای امنیت ملی افغانستان رهبری اکثریت قریب به اتفاق جنگ‌ها را به‌عهده دارند. در نتیجه، ما در حال حاضر کمتر از ۱۰ هزار نیروی ائتلاف در این کشور داریم که از زمان اوج ۹۵ درصد کمتر

شده است. بیشتر آن‌ها در دوره دولت اوباما خارج شدند. تلفات ائتلاف اندک است و دولت افغانستان تمام مراکز عمده کشور را در کنترل دارد. مهم‌تر از همه با وجود توقف و شروع‌های بسیار روند صلح نیز در جریان است؛ دولت و طالبان کنار هم نشسته و برای پیشبرد صلح، روندی را دنبال می‌کنند.

اما موارد زیادی هم هست که بر وفق مراد پیش نمی‌رود. طالبان بر بسیاری از مناطق روستایی تسلط دارند. آن‌ها مکرراً هم در حومه شهر و هم گاهی در مراکز عمده شهری حمله‌هایی ترتیب می‌دهند. القاعده هنوز حضور عملیاتی دارد و گاه‌گاه حمله‌هایی انجام می‌دهد و نفوذ دولت اسلامی در حال افزایش است. طالبان هنوز با سرویس‌های اطلاعاتی پاکستان همکاری دارند و از مرزهای بی‌در و پیکر عبور می‌کنند. تولید مواد مخدر همچنان به‌سرعت ادامه دارد و بودجه طالبان از طریق مالیات محصولات تریاک فراهم می‌شود.

با اعلامیه اخیر دولت ترامپ مبنی بر خروج نیروهای آمریکایی، مردم اعتماد خود را از دست داده‌اند و فقط نیمی از آخرین ۵ هزار نظامی آمریکایی در این کشور باقی مانده‌اند. متحدان اروپایی احتمالاً با این کاهش خود را هماهنگ می‌کنند. این عقب‌نشینی، بدیهی است که بازتاب‌دهنده بهبود «شرایط» در این کشور نیست و بر اساس جدول زمانی سیاسی توسط ترامپ انجام شده و اشتباه محض است. من معتقدم که هنوز می‌توانیم در افغانستان

موفقیت به‌دست آوریم. ما دیگر به ۱۵۰ هزار نیرو در این کشور احتیاج نداریم، اما اگر بخواهیم این ماموریت طولانی، دردناک و پردردسر را به پایان برسانیم، به تفکر و تلاش‌های مضاعفی نیاز داریم. انجام این کار باید از روز اول بخشی از ماموریت تیم امنیت ملی بایدن باشد.

اول، ما باید اهداف خود را مشخص کنیم: ما می‌خواهیم افغانستان ملتی دموکراتیک باشد و تقسیم قدرت در آن به‌نحوی حاکم شود که

حدافل به‌مدت ۱۸۰ روز عمل نکنند، به‌هیچ‌وجه خبری از کاهش نیروهای نظامی خارجی از افغانستان نخواهد بود. سومین عنصر، ابقای زلمی خلیل‌زاد، سفیر انتخابی ترامپ در پست فعلی‌اش است. زلمی (که با او دوست هستم) یک دیپلمات افغان-آمریکایی است که به زبان‌های محلی افغانستان صحبت می‌کند و سفری ما در آنجا بود، در این مرحله برای روند کار ضروری است.

او خستگی‌ناپذیر است و بسیاری از پیشرفت‌های فعلی نتیجه سفرهای وی بین دوحه و کابل است. هر دولتی که کارش را تازه آغاز می‌کند، به انتصاب‌های دولت قبلی به‌دیده تردید می‌نگرد، اما ابقای زلمی در این وظیفه دشوار کار منطقی است.

سرانجام، عاقلا نه است که تیم بایدن جامعه جهانی را به یک تعهد مالی بلندمدت نسبت به افغانستان سوق دهد. البته این بودجه باید برای جلوگیری از فساد (چالشی دایمی) از نزدیک تحت نظارت قرار گیرد و باید برای حفظ توانایی نیروهای امنیتی افغانستان کافی باشد.

لازم به یادآوری است که ویتنام جنوبی زمانی کاملاً سقوط کرد که کنگره بودجه چندین سال بعد را به‌طور ناگهانی قطع کرد، نه هنگامی که ارتش آمریکا بیشتر نیروهایش را از این کشور خارج کرد.

شامل مواردی از جمله حضور نمایندگانی از طالبان، به‌رسمیت شناخته‌شدن حقوق اساسی انسانی زنان و دختران، اخراج گروه‌های تروریستی، جداسدن از اطلاعات پاکستان و اقدام برای کاهش تولید مواد مخدر باشد. ما باید بدانیم که سطح خاصی از فساد، ورودهای غیر قانونی از آن سوی مرزها و سطحی از فعالیت‌های مواد مخدر ادامه دارد. افغانستان قرار نیست به سویس تبدیل شود و برخی مشکلات به قوت باقی خواهد ماند. اما اگر درک کنیم که هدف‌مان چیست و خواست‌های خود را با شرایط وفق دهیم، می‌توانیم از گرفتاری در وضعیتی که هنگام شکست خفت‌بارمان در ویتنام گرفتار شدیم و جنگ با «برخاستن هلیکوپترها از پشت بام سفارت» پایان یافت، اجتناب کنیم.

دوم، برای پیشبرد مذاکرات، باید به طالبان نشان دهیم که مجموعه‌یی از نیروی‌های قابل اعتماد ناتو در این کشور باقی خواهند ماند. این مجموعه باید شامل نیرویی قادر به انجام عملیات‌های جنگ زمینی، نیروهای ویژه قوی، سرویس اطلاعاتی برای جمع‌آوری و انتشار اخبار و هیات اعزامی بانگیزه برای آموزش باشد. برای رسیدن به این هدف همین تعداد نیروی فعلی یعنی ۱۰ هزار نیرو، از جمله ۵ هزار نیروی ایالات متحده کافی است.

دولت بایدن باید گماشتن دوباره این حداقل سطح نیرو را در نظر بگیرد و به‌صراحت اعلام کند تا زمانی که طالبان به‌توافق آتش‌بس

مدنیات

خبرهای جهان

پرده‌برداشتن از توافق تاریخی اسرائیل و مراکش؛

اعلام عادی‌سازی کامل روط میان این دو کشور

● با این کشور، از جمله به‌دلیل حضور حدود ۷۰۰ هزار یهودی مراکشی‌تبار در اسرائیل از قدمت برخوردار است این دیپلمات مراکشی یادآوری کرد که «مراکش از سال ۱۹۹۴ اسرائیل را به‌رسمیت شناخت و روابط دیپلماتیک تا پیش از قطع روابط آن‌ها در ابتدای سال‌های ۲۰۰۰ میان» دو کشور برقرار بود.

پادشاه مراکش ریاست «کمیته‌القدس» را که از سوی سازمان همکاری اسلامی ایجاد شده بر عهده دارد. هدف این کمیته حفاظت از میراث مذهبی و بناهای فرهنگی اسلامی در بیت‌المقدس است.

بنیامین نتانیاهو نیز این توافق را «تاریخی» خواند و از برقراری مناسبات دیپلماتیک با مراکش ابراز خرسندی کرد و گفت که «دفتر مناسبات و سپس روابط دیپلماتیک و پروازهای مستقیم میان دو کشور» برقرار خواهد شد.

جنبش اسلامی حماس که اداره نوار غزه را در دست دارد، اعلام این توافق را «بگ گناه سیاسی» از جانب مراکش توصیف کرد که به‌گفته این جنبش «کمکی به‌اهداف فلسطینی‌ها نمی‌کند. اقدام را یک «گام مهم به‌سوی ثبات و همکاری بیشتر تر» در منطقه دانست و از آن استقبال کرد. دونالد ترامپ، پنجشنبه‌شب با اعلام برقراری روابط میان اسرائیل و مراکش، حاکمیت رباط بر صحرای غربی را نیز به‌رسمیت شناخت و در توییت خود نوشت که «پیشنهادهای جدی و واقع‌بینانه مراکش در اعطای خودمختاری به‌صحرای غربی، تنها پایه معتبر برای یک راه حل پایدار به‌منظور تامین» صلح و رونق در این سرزمین است.

«پورن‌هاب» بارگیری ویدیو توسط کاربران را ممنوع می‌کند

● رضایت آن‌ها ضبط شده است.

«پورن‌هاب» در عین حال اعلام کرد که اقدام‌های خود برای جلوگیری از افراط در مضمون‌های منتشرشده در این وب‌سایت را افزایش خواهد داد و در سال آینده گزارشی در زمینه شفافیت عملکرد خود منتشر می‌کند. «پورن‌هاب» در بخش دیگری از بیانیه خود در روز سه‌شنبه اعلام کرد که در سال آینده شرایط استفاده از این وب‌سایت به‌عنوان مشترک‌تاییدشده را اعلام خواهد کرد و امکان به‌شراکی تجاری خود، از جمله شرکت‌های تولیدکننده ویدیوی پورن، اجازه خواهد داد ویدیوهای خود را در این وب‌سایت بارگذاری کنند.

این وب‌سایت در عین حال تاکید کرد که یک دفتر حقوقی جدید را برای انجام تحقیق‌های مستقل در مورد مضمون‌های منتشرشده در وب‌سایت استخدام کرده است. کارمندان این وب‌سایت پیش از انتشار، تمام ویدیوهای وب‌سایت را بررسی می‌کنند و در زمینه کنترل مضمون‌هایی که ممکن است ناقض حفاظت از کودکان باشد با ۴۰ نهاد و سازمان همکاری می‌کنند.

«پورن‌هاب» در بخش دیگری از بیانیه خود گفت: «مبارزه علیه آزار و سوء‌استفاده جنسی از کودکان و مقابله با اعمال جنسی بدون رضایت افراد وظیفه اخلاقی تمامی پلتفرم‌های اینترنتی است.»

این وب‌سایت اعلام کرد در سال گذشته بیش از ۴۲ میلیارد بازدیدکننده داشته که معادل ۱۱۵ میلیون مراجعه در روز است.

مانور مشترک ناوگان دریایی روسیه و اعضای ناتو در دریای عمان

● در دریای عمان

● نشانه‌یی از کاهش تنش‌ها بین روسیه و متحدان غربی‌اش نیست. برای اولین بار پس از ده‌سال ارتش این کشور با نیروهای ناتو در یک مانور مشترک شرکت می‌کند.

به گزارش یورو نیوز، ارتش روسیه با انتشار بیانیه‌یی اعلام کرد که روسیه به‌همراه ۲۹ کشور دیگر در زمایش بزرگ موسوم به‌عمان ۲۰۲۱ شرکت خواهد کرد که در فروری آینده، ماه دلو برگزار خواهد شد. این مانور در آب‌های ساحلی پاکستان، در دریای عمان انجام خواهد شد. نیروی دریایی روسیه به‌همراه تعدادی از کشورهای عضو ناتو از جمله آمریکا و بریتانیا هم‌چنین چین و جاپان نیز در این مانور شرکت خواهند کرد.

آخرین بار نیروهای ناتو و ارتش روسیه در جریان مانور مشترک «بولد مونارک» سال ۲۰۱۱ که در سواحل اسپانیا برگزار شد، شرکت کردند. یکی از مهم‌ترین منابع اختلاف‌ها بین روسیه و غرب، گسترش اعضای سازمان پیمان اتلانتیک شمالی ناتو خصوصاً در نزدیکی مرزهای روسیه در اروپاست. بی‌تردید این مانور مشترک می‌تواند

توافق میان اسرائیل و مراکش برای عادی‌سازی کامل مناسبات میان دو کشور، نخست از سوی دونالد ترامپ، رئیس‌جمهور آمریکا، اعلام شد. این توافق که در واقع به‌ابتکار میانی‌گری آمریکا به‌دست آمده، اندکی بعد، از سوی پادشاه مراکش و نخست‌وزیر اسرائیل تایید شد.

به گزارش رادیو فرانسه، در پی کسب عادی‌سازی روابط بحرین و امارات متحده عربی با اسرائیل، به‌دست‌آوردن توافق مراکش به این منظور بدون تردید پیروزی دیپلماتیک دیگری برای دونالد ترامپ محسوب می‌شود.

رئیس‌جمهور آمریکا در آستانه ترک کاخ سفید با اعلام توافق «تاریخی» میان مراکش و اسرائیل، شاید اندکی دیر، سنگ دیگری بر بنای طرح صلح خود برای خاورمیانه افزود.

وی با ارسال یک توییت «یک پیشرفت تاریخی دیگر» را اعلام داشت و نوشت: «امروز دو دوست بزرگ ما، اسرائیل و مراکش» عادی‌سازی کامل روابط دیپلماتیک میان خود را پذیرفتند. مراکش، اندکی بعد برقراری مناسبات با اسرائیل را تایید کرد. پادشاه مراکش، محمد ششم، در بیانیه‌یی اعلام داشت که این کشور «ارتباط‌های رسمی و مناسبات دیپلماتیک» خود با اسرائیل را «در کوتاه‌ترین زمان» برقرار خواهد کرد. او در همین حال به محمود عباس، رئیس‌تشکلات خودمختار فلسطین، اطمینان داد که مراکش «بر عهده‌دایمی خود در حمایت از خواست برحق مردم فلسطین» پابند است.

یک مقام عالی‌رتبه مراکشی به خبرگزاری فرانسه گفت که این توافق و برقراری روابط با اسرائیل «شناسایی» این کشور نیست هرچند «ارتباطات»

● «پورن‌هاب» وب‌سایت اشتراک‌گذاری ویدیوهای پورن، اعلام کرد از این پس بارگیری ویدیو توسط کاربران را ممنوع و فقط به تعداد مشخصی از شرکای این شرکت اجازه خواهد داد ویدیوهای خود را بارگذاری کنند.

به گزارش رادیو فرادا، اتهام مربوط به وجود آزار جنسی کودکان در ویدیوهای وب‌سایت «پورن‌هاب» اخیراً در مطلبی در روزنامه نیویارک تایمز مطرح شد.

شرکت «پورن‌هاب» ضمن تکذیب اتهام‌های مطرح‌شده در نیویارک تایمز گفت: سیاست جدید بلافاصله به اجرا گذاشته خواهد شد و در سال ۲۰۲۱ برای بررسی و کنترل ویدیوهای که در این وب‌سایت به اشتراک گذاشته می‌شوند شیوه جدیدی اجرا خواهد کرد.

شرکت کارت‌های اعتباری «مستر کارد» و «مایند گیگ» بانکی که امور مالی شرکت مالک «پورن‌هاب» را اداره می‌کند، روز یک‌شنبه اعلام کردند که تحقیق‌ها در مورد این اتهام را آغاز کرده‌اند. به‌دنبال انتشار این اتهام‌ها در روزنامه نیویارک تایمز، بیل اکمن میلیاردر سرمایه‌گذار از «مسترکارت» و «ویزا» دو شرکت بزرگ کارت‌های اعتباری، خواست به‌طور موقت همکاری با «پورن‌هاب» در زمینه پرداخت مبالغ حق اشتراک را متوقف کنند.

مطلبی که در روزنامه نیویارک تایمز منتشر شده می‌گوید علاوه بر آزار جنسی کودکان در برخی از ویدیوهای وب‌سایت «پورن‌هاب» صحنه‌هایی از آزار جنسی زنان و دختران در حالت بی‌هوشی منتشر می‌شود و به‌نظر می‌رسد برخی از این فیلم‌ها نوعی انتقام‌گیری جنسی بوده و بدون

معماران خیلی مفید است؛ زیرا آن‌ها می‌توانند به‌جای فکر کردن به مواد پروژه یا خاتمه آن، به اصل طراحی و اشکال و هندسه‌های طرح بپردازند.»

کرم سنگیز، مدیر عامل «ال دلبلیو کی» می‌گوید: «اگر به تغییر شکل دیجیتال فضای ساخت و ساز نگاه کنیم، می‌بینیم که واقعیت مجازی برای ساخت ساختمان‌ها با استفاده از مدل‌سازی ساخت‌وساز در فضای سه‌بعدی استفاده می‌شود؛

مثلاً این دو برج دیجیتال را می‌بینیم که محصول نهایی ماست. خوب با این تکنالوژی چه می‌توان کرد؟ در واقع می‌توان طبقه به طبقه سازه را بررسی کرد. این طرح دیجیتالی شماست. این یک ساختمان واقعی است که شما نمی‌توانید آن را در واقعیت از هم جدا کنید اما در بررسی دیجیتال می‌توانید. می‌توانید آن‌ها را روی هم قرار دهید و به هر شکلی که بخواهید برش بزنید. می‌توانید

همچنین هرگونه اطلاعاتی را که می‌خواهید از یک طبقه خاصی و در هر زمانی استخراج و مورد مطالعه قرار دهید. همه این‌ها واقعی و در زمان واقعی انجام می‌شود. می‌توانید انواع سیستم‌های سرامیک و گرمایش را مشاهده کنید. می‌توانید به‌طور هوشمند اطلاعات را ادغام کنید و داده‌ها را به این سیستم بدهید. این طرح دیجیتال همچنین می‌تواند در مدیریت شهرهای ما به ما کمک کند، اینکه چطور نیازهای انرژی، نیاز به آب، نیازهای جاده‌یی و تمام نیازهای انسانی که به‌طور روزمره طبیعی فرض می‌کنیم را مدیریت کنیم.» منبع: یورو نیوز.

دانش و تکنالوژی

چطور تکنالوژی واقعیت مجازی بخش آموزش و معماری دویی را تغییر می‌دهد؟

● دانش‌آموزان را به هر جای دنیا ببرید. چیزی که محاسبات فضایی نامیده می‌شود و این یک تغییر بزرگ از آی‌پی‌ها و تبلت‌های لمسی به هندسه‌های واقعیت مجازی، محاسبات فضایی و تکنالوژی واقعیت‌جایگزین است.»

میکائیل نقیب، معمار ارشد در شرکت «ال دلبلیو کی» می‌گوید: «وقتی ما استفاده از واقعیت مجازی را شروع کردیم، این تکنالوژی یک سطح کاملاً متفاوت برای بررسی و اعتبارسنجی طراحی‌هایمان به ما داد. به این معنا که اکنون شما می‌توانید نسبت‌ها، مقیاس‌ها و شکل طراحی پروژه خود را به روشی بسیار کارآمد و کاربردی ببینید و حس کنید. شما می‌توانید مواد مختلف را استفاده کنید. می‌توانید بلافاصله مواد طراحی‌هایتان را جابه‌جا کنید یا تغییر دهید و می‌توانید آن را حس کنید و بهتر بفهمید که نور مناسب چطور باید به کار رود و بافت مناسب نور کدام است. این برای

● فن‌آوری‌های واقعیت جایگزین Immersive technologies مرزهای بین دنیای مجازی و فیزیکی را محو می‌کند. جایی که واقعیت مجازی فکر کاربران را غرق در دنیای شبیه‌سازی‌شده می‌نماید، درک ما از جهان فیزیکی تغییر می‌کند. دامنه کاربرد این فن‌آوری به همه رشته‌ها از معماری تا آموزش سرایت کرده و در حال گسترش است.

دانیال خیاط، مدیر محصول و واقعیت مجازی شرکت «اچ تی سی» می‌گوید: «ما این محصول «اچ تی سی وایو فوکس پلانس» را داریم. این یک هندست کاملاً مجهز به واقعیت مجازی است که دارای برنامه‌های زیادی در حوزه آموزش و توسعه و بازی است.»

با دانیال، وارد دنیای مجازی می‌شویم. دانیال می‌گوید: «ما در «وایو سینک» که یک محیط مجازی برای جلسات، سخنرانی‌ها و نمایش است حضور داریم. من می‌توانم چیزهای مختلفی را به اتاق جلسات بیاورم؛ از جمله ارائه پاورپوینت یا فیلم و یا حتا مدل‌های سه‌بعدی. همچنین اینجا مهندسانی می‌توانند ماشین‌آلات سنگین و تجهیزات گران‌قیمت را به یک محیط مجازی که صد در صد ایمن است بیاورند. جایی که می‌توانید همه چیز را به روشی خیلی مقرون به‌صرفه دوباره طراحی کنید.»

استیو ماموری مشاور در حوزه واقعیت مجازی در خط مقدم استفاده از واقعیت مجازی برای آموزش در دویی است. او می‌گوید: «فرصت و امکانی برای تلفیق واقعیت مجازی با هدف غنی کردن و بازتعریف تجارب یادگیری داشتیم. این که از اپلیکیشن‌هایی مانند «گوگل تیلت برانش» استفاده کنیم که به دانش‌آموزان کمک می‌کند تا کارهای هنری غیرممکنی را مثلاً با آتش خلق کنند. دانش‌آموزان درس علوم را به‌دراخا بدن انسان ببریم تا درس بیالوژی را از داخل بدن بیاموزند. یا دانش‌آموزان را به گذشته برگردانیم تا درباره گذشته تاریخی بیاموزند. می‌توانید همچنین دیوارهای صنف را از جا بردارید